

Якщо вищезгадані Центри стануть європейського зразку Центром Інтерпретації, це буде великим кроком вперед.

Список використаних джерел:

1. Assmann, J. (1992) *Das Kulturelle Gedächtnis: Schrift, Erinnerung und Politische Identität in frühen Hochkulturen*. Munich: Verlag C.H. Beck;
2. Сурнін М. С. Іван Франко в українському кіно: Альманах «Франкіана»: мат. наук.-практ. конференції «Іван Франко у ХХІ ст.: виклики та перспективи», присвяченої 165-тій річниці від дня нар. Івана Франка та 105-ти річчю зі дня його смерті (Київ, 25 травня 2021 року) / За заг. ред.: М. Мозер. – К.: ВПЦ «Київський університет», 2021. – 214 с., 77-83.;
3. Там само;
4. Полешук Р. А. Еволюція кінематографічної сатири української еліти. 100 років української культури в екзилі : збірник матеріалів Всеукраїнської науково-практичної конференції, Київ, 9–10 грудня 2021 р. Київ : НАКККіМ, 2021. с. 214, с. 51-53;
5. Сурнін М.С. Глобальний семіозис у сучасному кіно України // Людина. Діалог. Цифрова культура: Зб. наук. ст. та тез наук. повід. за матеріалами наук. круглих столів: “Культурна антропологія: предмет і основні проблеми”, 20.05.2021 р., “Діалог культур у полікультурному просторі сучасності, 27.05.2021 р. та Всеукраїнської наук.-практ. конф. “Людина в цифровому світі. Ефекти смерті, театру, “завіси”, реального як феномени сучасного мистецтва”, 04.06.2021 р. — К.: ІК НАМ України, 2021. – 384 с. 196-198.

Глумак К.О.,

магістрант Харківської державної академії культури, м. Харків, Україна;
Науковий керівник: Лачко О.,
старший викладач кафедри режисури ХДАК,
кандидатмистецтвознавства,
м. Харків, Україна

ІННОВАЦІЙНІ ЗАСОБИ ХУДОЖНЬОЇ ВИРАЗНОСТІ ПІД ЧАС СТВОРЕННЯ АРТ-ПРОЄКТІВ

В сучасних реаліях молоді митці креативного простору України піддаються певному виклику часу, що призводить до трансформацій української і світової видовищної культури. Динаміка розвитку мистецького середовища руйнує застарілі режисерські прийоми, тим самим актуалізуючи застосування новітніх технологій під час створення різноманітних арт-проектів. Сучасні зміни, які стрімголов вриваються

в нашу буденність, вимагають формування нової генерації фахівців, яких вирізнятиме висока компетентність, креативність, професіоналізм.

Наразі арт-проекти є одними із найпоширеніших форм видовищної культури, які крізь призму мистецтва висвітлюють актуальні проблеми суспільства. Означені дійства характеризуються синтетичністю, об'єднуючи музику, хореографію, оригінальний жанр тощо. Режисери-постановники, створюючи нову художню мову, досить часто використовують сучасні технології для надання більшої ефектності та видовищності. Тому основним завдання даного дослідження буде аналіз інноваційних засобів художньої виразності (світло, піротехніка, лазерні спецефекти, відео-дизайн), адже саме за допомогою них підсилюється емоційне сприйняття у глядача.

Теоретичні дослідження, направлені на аналіз засобів художньої виразності та різноманітних технічних інновацій розглядалися театрознавцями, мистецтвознавцями та діячами культури повсякчас. Важливого значення набувають наукові праці К. Юдової-Романової, яка комплексно вивчає різні аспекти технічного забезпечення оформлення сценічного простору [7]; Г. Липківської, яка діагностує та систематизує стан інноваційних мультимедійних технологій у вітчизняному та закордонному сценічному просторі [4]; М. Крипчука, який у своїх творчих дослідженнях аналізує сценічний простір, а також особливості та засоби художньої виразності у процесі створення арт-проектів [3]. Теоретичні дослідження свідчать про недостатню кількість матеріалу, пов'язаного з вивченням нових засобів художньої виразності. Саме тому в означеній праці автор спробує наблизитись до осмислення тенденції використання інноваційних прийомів у сучасній режисурі.

Міжнародний та вітчизняний режисерський досвід свідчить про те, що ефективність рецепції творчого задуму підсилюється не тільки завдяки використанню перевірених часом класичних прийомів, але й вмілому застосуванню інноваційних технічних можливостей, які безпосередньо впливають на якість та рівень арт-проектів як в українському, так і міжнародному культурному просторі. У своїй науковій праці В. В. Парчевська, вивчаючи арт-проекти України на міжнародному івент-ринку, наголошує на тому, що вони «викликають зацікавленість іноземних партнерів, що створює Україні імідж держави з високим рівнем опанування мистецтва» [5, с. 93]. У процесі створення шоу режисер реалізує сценарно-режисерський задум, втілює головну ідею, основу якого складає засіб художньої виразності. Як зазначав К. А. Гайдукевич, «режисер повинен оперувати не лише традиційними засобами, але й вводити в свою практику нові технології» [2, с. 91]. З цього приводу К. Юдова-Романова зазначає, що сучасні засоби художньої виразності, які зумовлені науково-технічним процесом, змінюють сценічне мистецтво. В арт-проектах можуть використовуватись об'ємні декорації, відео-проекції, голографічне проектування, 3D-проекування та інші засоби художньої виразності [7]. Підсумовуючи вищесказане, зазначимо, що необхідно впроваджувати інноваційні технології, що забезпечать комерційний та мистецький успіх майбутнього дійства.

Існує певна класифікація інноваційних технічних засобів, яку можна структурувати наступним чином:

1. Мультимедійні масові заходи, вистави, концерти та церемонії відкриття;
2. Інтерактивні спектаклі, імерсійний театр;
3. Лазерні та піротехнічні спектаклі;
4. Шоу вокалоїдів, голографічне проектування;
5. Фемботи, що співають, та інша робототехніка;
6. VR-тури в естрадне шоу та VR-театри [7, с. 54].

Творчість сучасних українських режисерів органічно вписується у процес пошуку інноваційних засобів художньої виразності та їх вдалого застосування у власних мистецьких проєктах. Одним із трендів світової видовищної культури, зокрема і в Україні, є імерсивність. Творча команда «Uzahvatі» перша в Україні, яка працює в імерсивному жанрі та створює авторські, театральні та нетеатральні арт-проєкти. Вистава «DIALOGY» відбувається в бібліотеці, НЕспектакль «День Тінь» — на квартирі, а «Remote Kyiv» («THE TIME» (Час)) — на вулицях столиці [6, с. 346], це приклади вистав які виходять за межі звичних театральних просторів та вводять глядача до сценічного дійства, надаючи йому статус учасника.

Також серед новаторів-режисерів слід виокремити Владислава Троїцького, який заснував у Києві «Центр сучасного мистецтва «ДАХ»», етно-хаус-гурт «ДахаБраха», фрік-кабаре «Dakh Daughters» та багато інших культурних проєктів, які сьогодні набувають ще більшого міжнародного розголосу. Потужне мистецьке явище «ГогольFest» також є «дітищем» В. Тоїцького. Це міжнародний фестиваль сучасного мистецтва, який щорічно збирає більше ста митців зі всього світу. Означена подія цікава тим, що майже у всіх проєктах, представлених на фестивалі, застосовуються такі інноваційні засоби художньої виразності як 3-D mapping, голографічне шоу, VR-технології тощо [1]. Головною метою фестивалю є створення потужного міжнародного мистецько-фільсофсько-інтелектуального поля. Динамічний розвиток фестивального руху провокує співпрацю з театральними колективами зарубіжжя, що, в свою чергу, сприяє обміну досвідом та освоєнню інноваційних засобів художньої виразності для їх використання у подальших проєктах.

Отже, можна стверджувати, що під впливом інтеграції України у світовий культурний простір мистецька сфера постійно трансформується, вітчизняні арт-проєкти набувають міжнародного розголосу, а режисери, використовуючи інноваційні засоби художньої виразності, здатні створювати конкурентоспроможний культурний продукт. Потрібно усвідомлювати, що українське мистецтво виходить на міжнародний рівень, тому так важливо винаходити нову художню мову, щоб продемонструвати високий професійний рівень на світовій мистецькій арені.

Список використаних джерел:

1. Алексеєва А. Ю., Лебідь С. О., Висоцька О. В., Зузяк Т. П. Air Гогольfest як невід’ємна частина сучасного мистецтва. 2020.
2. Гайдукевич К. А. Інноваційні форми використання «традиційних» засобів в організації масових свят. *Стан та перспективи розвитку культурологічної науки України*. 2015. С. 91-93.

3. Крипчук М. В., Єгорова Н. П. Проблеми використання технічних засобів у сучасних шоу-програмах. *Редакційна колегія*. № 17 (79). 2018. С. 79-81.
4. Липківська Г. До проблеми комунікації у театральному мистецтві. *Сучасне мистецтво*. 2012. № 8. С. 183–198.
5. Парчевська В. В., Паніна І. Г. Арт-проекти креативних індустрій – «візитівка» України. *Вісник студентського наукового товариства ДонНУ імені Василя Стуса*. 2019. № 2(12). С. 92-96.
6. Шибєр О. О. Креативна складова сучасних рекреаційно-дозвіллевих практик. *Питання культурології*. 2021. № 38. С.343-353.
7. Юдова-Романова К., Стрельчук В., Чубукова Ю. Режисерські інновації у використанні технічних засобів і технологій у сценічному мистецтві. *Вісник Київського національного університету культури і мистецтв*. Серія «Сценічне мистецтво». 2019. № 2(1). С. 52-57.

Тригуб О.Л.

викладач кафедри дизайну
ВП «Миколаївська філія Київського
національного університету культури і
мистецтв», м. Миколаїв, Україна

ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ДИЗАЙНЕРІВ ОДЯГУ ДО СТВОРЕННЯ АВТОРСЬКИХ ПРОЄКТІВ НА ОСНОВІ МІЖДИСЦИПЛІНАРНИХ ЗВ'ЯЗКІВ

Міждисциплінарні зв'язки – основа комплексного засвоєння знань та здобуття фахових компетентностей майбутньої професії. Спираючись на визначення вчених: А. Колота [3], С. Сисоєвої [4], А. Філіпенка [7], Ешли Беар та Давіда Скортона (Ashley Bear and David Skorton) [8], ми дійшли висновку, що міждисциплінарний підхід є інноваційною технологією об'єднання, взаємопроникнення інтегральної й синергетичної моделей навчання, що мають забезпечити здобувача освіти вміннями та навичками самостійно досягати життєвих цілей, творчо самореалізовуватись у майбутній професійній діяльності.

На нашу думку, міждисциплінарний підхід є найкращим шляхом для підготовки майбутніх дизайнерів одягу до створення авторських проєктів. Він сприяє професійній мотивації, розкриттю творчого особистісного потенціалу майбутнього фахівця. За умов застосування в освітньому процесі міждисциплінарності студент концентрується на виконанні основних фахових задач, що згодом дозволяє сформувати у майбутнього дизайнера одягу власний світогляд, цілісну картину світу, готовність до самоосвіти. Міждисциплінарний підхід сприяє одержанню студентом кінцевого творчого результату, що має естетичну і функціональну складові, а також є актуальним і конкурентоспроможним продуктом в сучасній fashion-індустрії.

У професійному становленні майбутніх дизайнерів одягу вагоме значення має створення авторського проєкту як складової проєктного навчання. Основна опора при